

Historické bádání věnovalo zajetí českého panstva pražským a kutnohorským patriciátem v Sedleckém klášteře a Praze pouze malou pozornost. Všeobecně se přebíraly především Šustovy závěry. Obecně se soudí, že v rámci tomto tématu už nelze najít "nic nového". Situace i obě strany sporu byly jasně dané. Na jedné straně stál bohatý, většinou německý patriciát, na straně druhé moci chtivé a dravé české panstvo. Rok 1309 se poté bere jako mezník, kdy nejbohatší měšťané chtěli zvrátit svoje podřízené postavení a vydobýt si místo na politickém a mocenském výsluní v zemi. Takovýto pohled není podle mého názoru úplně přesný. Ve složitých poměrech 13. a počátku 14. století se postupně začíná formovat sebevědomá a mocná vrstva patriciátu, žádající o svůj podíl na moci v zemi a zajetí českého panstva v Sedlci a Praze je toho jasným dokladem. Této události předcházela řada dokladů o vzrůstající moci, bohatství a sebevědomí předních měšťanů. Pokud tedy chceme celý tento složitý vývoj hodnotit v jeho celistvosti a úplnosti, musíme se vrátit hluboko před rok 1309. Již za vlády Přemysla Otakara II. a Václava II. existují doklady o rostoucí síle předních měšťanů, těchto "grřinderů", kteří se přátelili s nejmocnějšími muži v zemi, ale zároveň s nimi sváděli tuhý boj. Na tomto místě stačí vzpomenout násilnou vraždu Zbyslava z Třebouně pražskými měšťany Wolframem a Reichardem. Za svůj čin sice byli králem potrestaní vyhnáním ze země, ale díky svému vlivu a bohatství se mohli po čase opět vrátit do země a zaujmout ztracené pozice. Jiný přední patricij Ekhard, syn mincmistra Eberharda, se v této době dopustil zpučnosti proti králi, za kterou byl také potrestán, ale podobně jako v předchozím případě opět našel královu milost a mohl se vrátit zpět do země a král mu navrátil i část předtím zabaveného majetku.

...